

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נספח א'

תיק

ב"ה

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב אחיעזר עמרני – אב"ד, הרב אפרים כהן, הרב יהודה יאיר בן מנחם

התובע: ת"ז (ע"י ב"כ עו"ד מרדכי דוידוביץ)

נגד

הנתבעת: ת"ז (ע"י ב"כ עו"ד לורי גיזלר)

הנדון: החזקת ילדים – הסדרי שהות, מזונות ילדים

החלטה

בפנינו תגובות הצדדים להחלטת ביה"ד.

לטענת ב"כ התובע יש להותיר את הסמכות לדון במזונות הילדים בביה"ד הרבני שכן:

6. המשיב 3 סבור כי לאור ההחלטה שניתנה לאחר הגשת העתירה הנוכחית בדבר משמורת משותפת, בצירוף נימוקיו של כבוד השופט הנדל בבע"מ 7628/17, יש להותיר את הסמכות בדבר קביעת מזונות ילדי הצדדים בתיק זה בבית הדין הרבני האיזורי כחל אביב שמכיר היטב את הצדדים ואת התיק על כל היבטיו בבחינת

"one family-one judge"

לעומתו טוענת ב"כ הנתבעת כי:

8. הנתבעת תטען, כי הכרעת כב' בית המשפט העליון בבע"מ 7628/17 מדברת בעד עצמה ולפיכך אין ולא יכולה להיות לכב' בית הדין סמכות עניינית לדון במזונות הילדים.

ביה"ד מבהיר כי אכן לאחרונה נתנה החלטה מאת ביהמ"ש העליון בבע"מ 7628/17 בדעת רוב, אשר צמצמה והצרה באופן דרמטי את סמכותו של בית הדין הרבני לדון בכריכת מזונות ילדים. זאת כפי שכתב השופט מזוז בפסק הדין:

"34. [...] אני סבור כי ההורה הנושא בהוצאות הילדים אותם חב ההורה האחר רשאי לכוון במסגרת תביעת גירושין תביעה להשבת הוצאותיו אלה, וזאת בהתייחס להוצאות עד להכרעה המהותית בענין תביעת המזונות של הילדים לגופה. הכוונה היא להוצאות שההורה התובע כבר הוציא עבור מזונות הילדים, או הוצאות ידועות שהוא עומד להוציא בזמן הקרוב, כגון הוצאות קונקרטיות שהוא כבר התחייב או חויב להוציאם נכון לאותה עת. מכל מקום, תביעת השבה אינה יכולה להוות מסלול עוקף לתביעת מזונות של הקטין על ידי כריכת תביעת השבה המתייחסת להוצאות עתידיות שאינן תחומות כאמור. מטבע הדברים מדובר בהליך שאינו מצריך דיון והכרעה בסוגיה המהותית של החיוב במזונות."

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כך גם חזר השופט מזוז בסיכום דבריו, בפסקה 41. ב בפסק הדין:

"41. [...] ב. "תביעה להשבת יציאות" במובן הלכת שרגאי היא תביעה שהצדדים לה הם הורי הקטין, כאשר ההורה שהוציא הוצאות עבור מזונות הילדים בהם חייב ההורה האחר תובע את השבתם. תביעה זו היא תביעה כספית להתחשבנות בין ההורים, בה הילד אינו צד כלל, ואין נקבעים במסגרתה החיובים המהותיים למזונות הילדים. תביעה כזו יכולה להתייחס להוצאות שההורה התובע כבר הוציא עבור מזונות הילדים, או הוצאות ידועות שהוא עומד להוציא בזמן הקרוב, כגון הוצאות קונקרטיות שהוא כבר התחייב או חויב להוציאם נכון לאותה עת."

יוצא אם כן, כי פסק הדין מצמצם באופן משמעותי ביותר את מסגרת הדין בה מוסמך יהיה בית הדין הרבני לדון בעניין תביעה מזונות ילדים, ומותרת רק להשבת הוצאות קונקרטיות וקרובות, "שההורה התובע כבר הוציא עבור מזונות הילדים, או הוצאות ידועות שהוא עומד להוציא בזמן הקרוב", ובכל מקרה מסגרת דיון זו תהיה, לפי קביעת בית המשפט העליון, רק "בהתייחס להוצאות עד להכרעה המהותית בענין תביעת המזונות של הילדים לגופה", ולא תכלול "דיון והכרעה בסוגיה המהותית של החיוב במזונות".

עקרונית, לפי פסק דין זה נותרה עדיין בידי בית הדין הרבני הסמכות להמשיך ולדון במסגרת המצומצמת והצרה שקבע בית המשפט העליון, ולתת את פסק דינו בנדון. אולם, השאלה האם יש עוד טעם בכך.

איננו סבורים שיש טעם בכך, וחמור מכך אנו סבורים שניהול הליך שכזה עלול אך להקשות על הצדדים, לגרור אותם למאבק מיותר, ולגרור להם להוציא הוצאות ולכלות את זמנם ללא תכלית ותוחלת. לצערנו, אף שבית המשפט בדעת הרוב לא מתק באופן מפורש ורשמי את דברי המחוקק בסעיף 3 לחוק שיפוט בתי דין רבניים (נישואין וגירושין), תשי"ג-1963: "יהא לבית דין רבני שיפוט יחודי בכל ענין הכרוך בתביעת הגירושין, לרבות מזונות לאשה ולילדי הזוג", הרי שמעשית הוא הפך מילים אלה – 'ולילדי הזוג' – למילים חסרות משמעות ותוחלת, ולמעשה לאות מתה. אך, כאמור לעיל, הכרעתו של בית המשפט העליון ניתנה ואין לנו, כערכאה משפטית מוסמכת, אלא לכבדה.

אך כידוע, 'אטרוחי בי דינא בכדי לא מטרחינן' (בבא קמא פט ע"ב), ואם מה שנתר מסמכות בית הדין לדון ב'מזונות... לילדי הזוג' הוא איבר מדולדל ומצומק, שלאמיתו של דבר אינו יכול לפתור את סכסוכי בני הזוג 'בחדא מחתא', עם כל שאר ענייניהם הכרוכים בגירושין, כפי שביטא זאת בית המשפט בבית דין 1/60 וינר נ' בארי, פ"ד טו 1457 – 'אם כן למה זה אנוכי'. לשם מה ידון בית הדין וייתן לחינם פסק דין למזונות ילדים, כאשר ממילא, הוא מנוע מלמלא את מטרת סעיף 3 לחוק, לפיה "בית-הדין הדן בתביעת הגירושין יוכל לדון גם בכל ענין אחר השנוי במחלוקת אותה שעה והוא צריך להכרעה עקב הפקעת הנישואין" (ע"א 501/64 א' וינשטוק נ' מ' וינשטוק, פ"ד יט(1) 533; וע"א 666/70 א' שלום ואח' נ' י' שלום, פ"ד כה(2) 701).

אם זה המצב המשפטי הקיים נכון להיום, וצעדיו של בית הדין הרבני הוצרו ונמנע ממנו מלעסוק בכריכת מזונות הילדים, נושא אשר למיטב הבנתנו ושיפוטנו המחוקק הסמיך את בית הדין לדון בו, אין לו לבית הדין הרבני אלא למשוך את ידיו מעיסוק בנושא. על אף ההחלטות שניתנו והדינוים שנערכו בבית הדין בנדון, איננו רואים עוד כל טעם שבית הדין יטרח לחינם, תוך בזבוז כספי ציבור וכספם של הצדדים, וייתן בעל כורחו ובכוונת מכוון פסק דין חלקי, שאינו מסיים את הסכסוך בין הצדדים בנדון. פסק דין אשר אינו מאפשר לצדדים להימלט מפיצול ההליכים בין שתי הערכאות ומחייב אותם להידרש לאחר מתן פסק דינו להשלמת פסק הדין בעניין מזונות הילדים בבית המשפט לענייני משפחה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לאור כל האמור, בית הדין מורה לסגור את תיק המזונות ולמחוק את תביעת המזונות, ויעשה כל אחד מהצדדים כפי שיראה להם לנכון.

החלטה זאת מותרת בפרסום בהשמטת פרטים מזוהים, כמקובל.

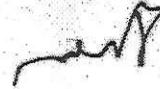
ניתן ביום כ"ט במרחשון התש"פ (27/11/2019).

מנצח ישיבה | ר' יצחק

הרב יהודה יאיר בן מנחם

הרב אפרים כהן

הרב אחיעזר עמרני - אב"ד

העתק מתאים למקור

רפאל כהן, המזכיר הראשי

נחתם דיגיטלית ע"י הרב אחיעזר עמרני בתאריך 27/11/2019 09:15